

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความหมายที่แสดงความรู้สึกนึกคิดของบุคคลให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ต้องใช้ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนร่วมกันในกระบวนการสื่อสาร เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและความสามารถ แสดงความรู้สึกนึกคิด และถ่ายทอดประสบการณ์ให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาตนเองและสังคมให้เจริญก้าวหน้า บุคคลใด มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีย่อมเป็นที่ชื่นชมของผู้อื่นและยังสามารถนำความรู้ที่ได้จากการใช้ภาษาไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตได้เป็นอย่างดี

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเอกลักษณ์ เนื่องจากมีเสียงวรรณยุกต์ที่ทำให้การออกเสียงเกิดเสียงสูงต่ำคล้ายเสียงดนตรี จึงเอื้อต่อการนำถ้อยคำมาเรียงร้อยให้เกิดเสียงสัมผัสคล้องจอง เป็นบทกลอนให้เกิดอรรถรสในการสื่อสาร คนไทยจึงได้รับการกล่าวขานมาแต่ครั้งโบราณกาลว่าเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอน ซึ่งเห็นได้จากวรรณกรรมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นมุขปาฐะและลายลักษณ์อักษรที่แสดงถึงภูมิปัญญาไทย ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า คนไทยมีนิสัยเจ้าบทเจ้ากลอน จะเจรจาเรื่องใดก็มักใช้ถ้อยคำที่มีสัมผัสคล้องจองกันมาตั้งแต่สมัยโบราณกาล ดังจะเห็นตัวอย่างได้จากเพลงพื้นเมือง บทพญา คำพิงเหย สุภาพิต บทเพลง ไม่ว่าจะเพลงไทย หรือเพลงไทยสากล และวรรณคดีร้อยกรองเรื่องต่าง ๆ คนไทยยังนิยมฟังคำหรือข้อความที่มีลักษณะฉันทลักษณ์ อันเกิดจากการส่งสัมผัสกันด้วย เพราะนอกจากจะฟังรื่นหูได้รสไพเราะแล้ว ยังช่วยให้จดจำเนื้อความได้ง่ายขึ้น (ชลดา เรื่องรักย์ลิจิต และสุจิตรา จงสถิตวัฒนา. 2542 : 1)

ความเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอนของคนไทย สามารถสร้างสรรค์วรรณคดีและวรรณกรรมที่ทรงคุณค่ามากมายจากการประพันธ์ของกวีหลายท่าน โดยเฉพาะสุนทรภู่ บรมครูที่ทั่วโลกยอมรับและยกย่องให้เป็นกวีเอกด้านบทกลอนถือเป็นต้นแบบการแต่งกลอนในยุคปัจจุบัน บทกลอนมีคุณค่าทั้งด้านวรรณศิลป์และด้านสังคม เพราะมีกลวิธีการแต่ง การเลือกเฟ้นถ้อยคำมาใช้ได้ไพเราะ มีความคิดสร้างสรรค์และให้ความสะเทือนอารมณ์ การใช้ถ้อยคำสร้างภาพได้ชัดเจน ถ่ายทอดวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปะความเป็นอยู่ของมนุษย์ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจชีวิตทั้งในโลกทัศน์และชีวิตทัศน์ เข้าใจการดำเนินชีวิตและเพื่อนมนุษย์ดีขึ้น เนื้อหาขอมเกี่ยวข้องกับการช่วยจรรโลงใจแก่ผู้อ่าน ช่วยพัฒนาสังคม ช่วยอนุรักษ์สิ่งมีคุณค่าของชาติบ้านเมือง สนับสนุนค่านิยมที่ดีงาม (กรมวิชาการ. 2545 : 193) นอกจากนี้คุณค่าดังกล่าวแล้ว บทร้อยกรองยังเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความเจริญรุ่งเรืองเรื่องทางภาษาและความเจริญรุ่งเรืองของประเทศ เป็นเสน่ห์ทางภาษาที่ควรค่า

แก่การภาคภูมิใจ ปัจจุบันเป็นที่น่าเสียดายว่าขณะนี้ภาษาไทยด้านคำประพันธ์ร้อยกรองนั้น มีผู้เห็นความสำคัญน้อยลงมาก จึงจำเป็นที่จะต้องหันมาร่วมกันฟื้นฟู อนุรักษ์และสืบสานวรรณศิลป์เอาไว้ให้คงอยู่เป็นมรดกทางภาษาอันล้ำค่าของชาติตลอดไป (มิ่งขวัญ กิตติวรรณกร, 2550 : 1 - 2) ดังนั้นเพื่อเป็นการรักษาและสืบสานวัฒนธรรมทางภาษาอันเป็นมรดกที่สำคัญของชาติ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 มีการจัดการเรียนการสอนวรรณคดีและวรรณกรรมในส่วนของบทร้อยกรอง เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความงามของถ้อยคำในบทร้อยกรอง เข้าใจเรื่องราวของวรรณคดี สามารถท่องจำบทร้อยกรองที่ไพเราะ จะเป็นต้นทุนพื้นฐานของการแต่งบทร้อยกรอง ดังนั้นการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้ท่องจำบทอาขยานที่เป็นบทร้อยกรองที่ไพเราะด้วย (กรมวิชาการ, 2545 : 8) และหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้ในมาตรฐาน ท 4.1 : เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นให้นักเรียนสามารถแต่งบทร้อยกรองประเภทกาพย์ยานี 11 กลอนสุภาพและโคลงสี่สุภาพได้ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, ม.ป.ป. : 45 - 51)

การจัดการเรียนการสอนเขียนกลอนสุภาพในระดับโรงเรียนยังประสบปัญหาหลายประการ ดังที่กรมวิชาการ (2539 : 227) ได้สรุปถึงปัญหาสำคัญในการเขียนร้อยกรองของเด็กไว้คือ เด็กมีประสบการณ์และประมวลคำศัพท์น้อย ทำให้ไม่สามารถใช้คำได้อย่างหลากหลายและสื่อความไม่ชัดเจน ขาดกระบวนการคิดอย่างต่อเนื่อง ทำให้ไม่สามารถเขียนเรื่องให้สัมพันธ์กันได้ มักจะเขียนในลักษณะกลอนพาไป ขาดความคุ้นเคยกับความไพเราะของภาษาบทร้อยกรอง ทำให้ไม่สามารถใช้ภาษาที่ไพเราะสละสลวย และอภิชาติ ชมภูทนต์ (2552 : 2) กล่าวถึงปัญหาการสอนเขียนร้อยกรองไว้ว่า นักเรียนไม่เข้าใจและเบื่อหน่ายบทเรียน ครูขาดเทคนิคการสอนที่เข้าใจ ขาดสื่อการเรียนการสอนและไม่มีความชำนาญในการสอนบทร้อยกรอง

การพัฒนาทักษะการเขียนกลอนสุภาพได้วิธีหนึ่งคือการใช้แบบฝึกทักษะซึ่งสุคนธ์ สิ้นชานนท์ (2552 : 88) กล่าวถึงแบบฝึกทักษะว่าช่วยเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วยิ่งขึ้น ชัดเจนขึ้น ส่งผลให้การสอนของครูผู้สอนและผลการเรียนของผู้เรียนประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้น กระทรวงศึกษาธิการ (2545 : 7 - 19) เสนอว่าควรเลือกรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความหลากหลาย คิดค้นเทคนิคและกลวิธีที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพื่อนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสภาพและลักษณะของผู้เรียน ทิศนา แจมมณี (2552 : 101) ได้เสนอแนะกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย มีการประสานสัมพันธ์และ

การรวมกลุ่ม นักเรียนได้ช่วยเหลือกัน เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทางด้านเนื้อหาสาระต่าง ๆ ได้กว้างและลึกซึ้งขึ้น สามารถช่วยพัฒนาผู้เรียนทางด้านสังคมและอารมณ์ รวมทั้งมีโอกาสดูฝึกฝนทักษะกระบวนการต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตอีกมาก

จากรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของโรงเรียนบ้านตาเหล็ง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552 พบว่านักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 25.79 ด้านหลักการใช้ภาษา ได้คะแนนเฉลี่ย 11.75 จากคะแนนเต็ม 48 คะแนน (สำนักทดสอบทางการศึกษา. 2552 : 35) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 60.91 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ที่โรงเรียนตั้งไว้คือร้อยละ 75 (โรงเรียนบ้านตาเหล็ง. 2552 : 8) จากผลการประเมินครั้งนี้พบว่าผลการเรียนการสอนในกลุ่มทักษะภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสอนมานานกว่า 11 ปี นักเรียนมีปัญหาด้านการเขียนคำคล้องจอง และขาดความรู้เรื่องฉันทลักษณ์ ซึ่งเป็นทักษะเบื้องต้นในการแต่งบทร้อยกรองประเภทต่าง ๆ โดยเฉพาะเรื่องการเขียนกลอนสุภาพ นักเรียนไม่ผ่านมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นที่ 3 ที่กำหนดว่าสามารถแต่งบทร้อยกรองประเภทกาพย์ กลอนและโคลง โดยแสดงความคิดเชิงสร้างสรรค์

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพให้เพิ่มขึ้นและส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองใช้แบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สมมติฐานของการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าร้อยละ 50
4. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับมาก

ความสำคัญของการวิจัย

1. ได้แบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพ
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านตาเหล็ง อำเภอชานี้ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์เขต 1 ได้รับการพัฒนาทักษะการเขียนกลอนสุภาพ
3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน ในการนำไปใช้พัฒนาสื่อการเรียนการสอนและพัฒนาประสิทธิภาพการสอนภาษาไทยในระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มโรงเรียนชานี้ 1 อำเภอชานี้ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 1 ได้แก่ โรงเรียนบ้านโคกสนวน โรงเรียนวัดหนองปล่อง โรงเรียนชานีพิทยาคม และโรงเรียนบ้านตาเหล็ง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 6 ห้องเรียน นักเรียนทั้งสิ้น 146 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านตาเหล็ง กลุ่มโรงเรียนชานี้ 1 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 36 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80/80

2.2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ก่อนและหลังการทดลองใช้แบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.2.3 ค่าดัชนีประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

2.2.4 ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้เวลาในการทดลองภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน สัปดาห์สุดท้ายใช้เวลา 1 วัน วันละ 2 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง ระหว่างวันที่ 13 มกราคม พ.ศ. 2554 ถึงวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554 ไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ใช้เนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในส่วนที่เป็นคำประพันธ์ประเภทกลอนสุภาพ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติและทบทวนความรู้เรื่องกลอนสุภาพ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจทักษะต่าง ๆ ในการเขียนกลอนสุภาพ จำนวน 9 ชุด ได้แก่

ชุดที่ 1 คำคล้องจอง 1 พยางค์และคำคล้องจอง 2 พยางค์

ชุดที่ 2 คำคล้องจอง 3 พยางค์

ชุดที่ 3 คำคล้องจอง 4 พยางค์

ชุดที่ 4 คำสัมผัสสระ

ชุดที่ 5 คำสัมผัสพยัญชนะ

ชุดที่ 6 ฉันทลักษณ์ของกลอนสุภาพ

ชุดที่ 7 สัมผัสนอกและสัมผัสใน

ชุดที่ 8 การเขียนกลอนสุภาพจากภาพ

ชุดที่ 9 การเขียนกลอนสุภาพจากจินตนาการ

2. กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 3-6 คน ที่มีความสามารถแตกต่างกันได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือและมีความรับผิดชอบร่วมกันเพื่อให้กลุ่มได้รับความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด

3. แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง กลอนสุภาพ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยได้เตรียมการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบไว้ล่วงหน้า เป็นเครื่องมือในการช่วยให้ผู้เรียนมีคุณภาพตามมาตรฐาน โดยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ชุดข้อสอบกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เรื่องกลอนสุภาพ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพและกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 หมายถึง เกณฑ์ที่ใช้วัดประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ ดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้จากการประเมินพฤติกรรมกลุ่มระหว่างเรียน และทำแบบฝึกหัดท้ายแบบฝึกทักษะแต่ละชุด จำนวน 9 ชุด ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนเฉลี่ยร้อยละของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

7. ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าที่แสดงความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ของนักเรียนหลังการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

8. ความพึงพอใจ หมายถึง ความคิดเห็นและความรู้สึกในทางบวกของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนกลอนสุภาพ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

9. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มโรงเรียนซำนิ 1 สำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบุรีรัมย์ เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 146 คน

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
Buriram Rajabhat University